

FITZEK TSOKOS

IZOLOVANÍ

PSYCHOTHRIILLER

Zemský soud odsoudil jedenašedesátiletého muže ke **dvěma letům odnětí svobody s podmíněným odkladem** poté, co se přiznal k sexuálnímu zneužívání své dcery ve 282 případech. Pachatel těžil z toho, že uplynulo mnoho let, než byla oběť schopna o prožitém promluvit. Kromě toho, podle soudu, sahaly činy „13 až 18 let do minulosti“. Když k těmto činům v roce 1992 začalo docházet, bylo dívce sedm let.

Zdroj: *Der Tagesspiegel*, 16. dubna 2010

Zemský soud v Hamburku odsoudil burzovního podvodníka k trestu odnětí svobody v délce **pěti a půl roku**. Obchodník nakoupil miliony levných akcií („penny stocks“), poté jejich kurz pomocí nepravdivých informací vyhnal vzhůru – a následně podíly rychle prodal, dříve než jejich cena opět klesla.

Zdroj: *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 17. dubna 2009

Prolog

Kde vězíš?“

Matčin hlas odpovídal okolní mrazivé teplotě. Sluchátka Fionina mobilu jako by chlad přitahovala jako magnet. Uši už měla tak zmrzlé, že špunty v nich skoro cítila.

„Už jsem skoro doma, mami.“

Trochu se zakymácela, když projížděla na kole zledovatělou prohlubní. Aniž se ohlédla, zkontrolovala, jestli má školní batoh pořád bezpečně uložený v košíku na nosiči.

„Co znamená *skoro*, mladá dámo?“

„Za deset minut.“

Zadní kolo se jí protočilo naprázdno a ona uvažovala, jestli by před zatáčkou neměla raději sesednout. Poblikávající přední světlo ji na překážky na klikaté stezce vždycky upozornilo až na poslední chvíli. Aspoň že tady nebyla zem tak zasněžená jako na cyklostezce podél Königsallee.

„Za deset minut? Měla jsi být zpátky už před hodinou.“

„Zkoušela jsem ještě Katrin ze slovíček,“ zalhala Fiona. Ve skutečnosti strávila odpoledne u Sandra. Ale to přece nemusí mámě vykládat. Beztak byla přesvědčená, že má na ni Sandro špatný vliv, jen proto, že je plnoletý a nosí piercing v obočí.

Kdyby tak věděla.

„Musím končit, mami. Baterka má už jen dvě procenta.“

Tentokrát říkala pravdu. Matka si povzdechla. „Pospěš si, ale hlavně nejezdí zkratkou, rozumíš?“

„Jasně, mami,“ zafuněla Fiona otráveně a přitáhla řídítka k sobě, aby předním kolem přejela přes kořen. *Bože, je mi třináct a nejsem žádné mimino!*

Proč se k ní rodiče pořád chovají jako k malému dítěti? Bezpečnější místo než les v noci snad ani neexistuje, vysvětlil jí Sandro.

Pochopitelně. Který vrah by tam dobrovolně klepal kosu v naději, že kolem náhodou pojede nějaká oběť?

Statisticky vzato se mnohem víc trestných činů stávalo za denního světla nebo v osvětlených interiérech než ve tmě, a přesto si všichni mysleli, že nebezpečí číhá hlavně v temnotě. Bylo to stejně nesmyslné jako věčné varování před cizími lidmi. Většinu sexuálních delikventů tvoří příbuzní nebo známí, často dokonce vlastní rodiče. Ale nikdo vám samozřejmě neklade na srdce, abyste nenastupovali k mámě a tátovi do auta.

„Pospěš si, Fionko,“ byla poslední slova její matky, pak to baterie definitivně vzdala.

Fionko. Kdy už s tím zdobňováním konečně přestane?

Bože, jak já tu svou pitomou rodinu nesnáším. Kéž bych už mohla bydlet sama.

Vztekle šlápla do pedálů.

Stežka před ní se zúžila, kroutila se mezi hustě rostoucími borovicemi do zatáčky ve tvaru otazníku a ústila na lesní cestu. Sotva Fiona vyjela zpod ochrany stromů, udeřil do ní řezavý vítr a oči se jí zalily slzami. Proto zadní světla auta nejdřív viděla jen rozmazaně.

Kombík byl zelený, černý nebo modrý. Prostě tmavý. Velké auto stálo s nastartovaným motorem vedle hromady pokácených kmenů. Zadní dveře byly otevřené a Fiona ve slabém světle kufru viděla, že se na ložné ploše něco hýbe.

Srdce se jí rozbušilo, jako pokaždé, když byla rozčilená.

No tak, přece nejsi sraha. Už jsi zažila různé ošemetné situace. Proč se pořád bojíš?

Zrychlila a držela se při vnějším kraji cesty. Když byla už jen pár metrů od auta, stalo se to. Z kufru vypadla ruka.

Aspoň to tak na první pohled v tom nepřírodném světle vypadalo. Ve skutečnosti ta ruka visela přes špinavou poznávací značku, zatímco zbytek těla ležel ještě na ploše.

„Pomoz mi!“ zaslechla Fiona zachraptění muže v kufru. Byl starý, přinejmenším podle Fioniných měřítek, podle nichž spadali všichni nad třicet do kategorie klinické smrti. Mluvil tak tiše, že zvuk dieselového motoru jeho hlas téměř úplně pohlcoval.

„Pomoc.“

Fioniným prvním impulsem bylo prostě jet dál. Ale pak muž zvedl hlavu *potřísněnou krví* a natáhl k ní ruku. Fioně se vybavil plakát ze Sandrova pokoje, na němž z hrobu trčela ruka zombie.

„Prosím, neodcházej,“ zachrptěl ten cizí muž, teď o něco hlasitěji.

Zastavila, slezla z kola a z odstupu si ho váhavě prohlížela.

Oči měl oteklé, z úst mu kapala krev a pravá noha vypadala nepřírozeně zkroucená.

„Co se stalo?“ zeptala se Fiona. Srdce jí bušilo a hlas se jí chvěl.

„Přepadli mě.“

Fiona přistoupila blíž. Ve světle z kufru toho moc nerozeznala, jen že neznámý má na sobě teplákovou soupravu a běžecké boty.

Pak jí pohled padl na dětskou autosedačku v kufru, a to rozhodlo. „*Nenech se zmást. Skuteční psychopati vždycky vypadají jako oběti. Využijí tvůj soucit,*“ vštěpoval jí Sandro. A Sandro rozuměl životu víc než její matka. Třeba je ten chlap opravdu nebezpečný? Určitě si tu nakládačku zasloužil.

A i kdyby ne, není to moje věc. Ať se o to postará někdo jiný.

Fiona se znovu vyšvihla do sedla, když vtom se muž rozplakal. „Prosím, zůstaň. Já ti nic neudělám.“

„To říkají všichni.“

„Ale podívej se na mě! Copak nevidíš, že potřebuju pomoc? Prosím tě, zavolej sanitku.“

„Vybíl se mi mobil,“ odpověděla Fiona. Vytáhla si z uší špunty sluchátek, na které v tom rozrušení úplně zapomněla.

Muž unaveně přikývl. „Já mobil mám.“

Fiona si zaťukala na čelo. „Sahat na vás nebudu.“

„Ani nemusíš. Je vpředu.“

Muž se zkroutil, jako by měl křeče v břiše. Zdálo se, že se třese bolestí.

Sakra, co mám dělat?

Fiona sevřela prsty kolem řídítek. Měla silné kožené rukavice, přesto ji zably prsty.

Mám? Nebo nemám?

Dech se jí měnil v obláčky páry.

Zraněný se pokusil nadzvednout, ale bezmocně se sesunul zpátky.

„Prosím,“ řekl ještě jednou. Fiona se odhodlala.

Ale co. Nějak to dopadne.

Stojánek na hrbolaté cestě nedržel, a tak kolo položila na zem. Dala si pozor, aby se nedostala do mužova dosahu, když procházela kolem auta.

„Kde?“ zeptala se a otevřela dveře u řidiče.

Viděla držák na handsfree, ale mobil v něm nebyl.

„Je v přihrádce,“ zachraptěl.

Chvilí zvažovala, jestli nemá obejít auto, ale nakonec se rozhodla natáhnout přes sedadlo na stranu spolujezdce.

Naklonila se do auta a otevřela přihrádku.

Žádný mobil.

Samozřejmě.

Místo telefonu na ni vypadla načatá krabička latexových rukavic a role balíkové pásky. Puls jí přešel do staccata.

„Našla jsi ho?“ ozval se mužův hlas, najednou mnohem blíž. Otočila se a uviděla, že se přesunul a klečí v kufru hned za zadními sedadly. Jen kousek od ní.

Pak už šlo všechno velmi rychle.

Fiona si latexových rukavic nevšímal, její vlastní musely stačit. Sáhla pod sedadlo. Zbraň byla přesně tam, kde Sandro říkal. Nabitá a odjištěná.

Zvedla ji, přimhouřila pravé oko a střílila muže do obličeje.

Díky tlumiči zněl výstřel jako vytažení korkové zátky z láhve vína. Muž se zhroutil zpátky do kufru. Fiona hodila zbraň obloukem do lesa, jak bylo domluveno. Pak zvedla kolo.

Škoda, že se jí vybil mobil, jinak by Sandrovi hned napsala zprávu, že se to povedlo. Málem to neudělala, jen proto, že jí toho hajzla chvíli bylo líto. Ale slib je slib. A navíc ty peníze potřebovala, jestli chtěla konečně vypadnout z domova. „Ten sviňák si to zaslouží,“ řekl jí Sandro, když vyrážela. A taky že to bude naposledy, co pro něj něco takového udělá, což dávalo smysl. *Příští týden mi přece bude čtrnáct. Pak už budu trestně odpovědná a mohla bych za to jít sedět. Kdyby mě dnes chytili, maximálně by mě vyslechl nějaký sociální pracovník.*

Skvělý právní systém. Sandro se v zákonech a podobných nesmyslech opravdu vyznal. Rozuměl prostě životu víc než její matka.

Fiona se usmála při pomýšlení na to, že mu zítra všechno dopodrobna vylicí. Nakonec ani nepotřebovala pásku, aby toho lůzra svázala. Teď si ale musí pospíšet. Večeře už je dávno na stole.

1. kapitola

O deset dní později. Helgoland

Ta krev se mi nelíbí!

Linda si unaveně prohlížela oběť. Už celé hodiny se s tím mužem trápila. S nožem zabodnutým v jeho chlupatém břiše byla spokojená, stejně jako s vyhrězlými střevy a skelnýma očima, v nichž se zrcadlila vražedkyně.

Ale ta krev nevypadá opravdově. Zase jsem to pokazila.

Vztekle vytrhla papír z bloku, zmačkala ho a hodila na zem vedle psacího stolu k ostatním nepovedeným pokusům. Vytáhla si z uší sluchátka a ponurou rockovou hudbu vyměnila za šumění moře. Pak si dolila horkou kávu z termosky. Než se bezmyšlenkovitě napila, zahřívala si o hrnek prokřehlé prsty.

Zatracené násilné scény.

Zobrazování smrti jí vždycky dělalo největší potíže, přitom právě na tom záleželo. Její komiksy četly především dospívající dívky a z nějakého důvodu mělo právě „slabší pohlaví“ raději explicitní násilí.

Čím drsnější, tím ženštější, jak jí nakladatel nikdy neopomněl zdůraznit.

Ona sama dávala přednost přírodním motivům. Ne těm líbivým, kýčovitě romantickým, žádné květinové louky ani vlnící se obilná pole. Fascinovaly ji živly. Sopky, strmé útesy a hradby vln, gejzíry, tsunami a cyklony. A právě teď měla před sebou dechberoucí předlohu. Z malého ateliéru pod střechou se jí otevíral nádherný výhled na rozbouřené Severní moře u Helgolandu. Úzký dvoupatrový dřevěný dům byl jednou z mála samostatně stojících budov na západním pobřeží ostrova. Nacházel se na okraji jednoho z nesčetných kráterů,

které do střední části ostrova vyhloubily britské bomby po druhé světové válce. Zatímco si Linda ořezávala modrou tužku, kterou si vždycky načrtávala první obrysy kresby, dívala se tabulkovým oknem na moře.

Proč mě nikdo neplatí za to, abych zachytila tenhle výhled? napadlo ji už poněkolikáté od chvíle, kdy sem utekla.

Pěňivé moře a nízké mraky vytvářely omračující efekt. Vypadalo to, jako by se ostrov v posledních dnech posunul blíž k moři. Prostor za vlnolamem vedle jižního přístavu byl zaplavený a z trojramenných betonových bloků, které měly chránit pobřeží, vyčnívaly nad hladinu už jen špičky. Navzdory výstraže před bouří by si Linda nejraději natáhla gumáky a outdoorovou bundu a vyrazila na pláž, nechat si studeným deštěm bičovat obličej. Ale na to bylo ještě brzy. Zatím.

Musíš počkat na velkou bouři, než budeš smět ven, napomenula se v duchu.

Neuplynul jediný den, aby krizové složky v rádiu naléhavě nedoporučovaly opustit Helgoland, než na ostrov dorazí orkán s neškodně znějícím jménem „Anna“. A drastické předpovědi postupně začaly zabírat. Zpočátku totiž málokdo věřil tomu, že by ostrov mohl být letos odříznutý od pevniny. Pak ale první předzvěst bouře strhla střechu jižního křídla nemocnice. I když do ostatních částí budovy nezatékalo, zdravotní péči už nebylo možné zajistit, protože byla poškozena část elektrického vedení, což málem vedlo k požáru. A když nakonec přestaly být jisté i dodávky potravin, začali jako první přehodnocovat své rozhodnutí zůstat starší obyvatelé.

Prstku turistů evakuovali vzápětí; přidala se k nim většina místních rodin s dětmi. A až dnes odpoledne odpluje poslední trajekt, klesne počet obyvatel Helgolandu zhruba na polovinu, na necelých sedm set lidí. Ti navzdory špatnému počasí i ještě horším prognózám zůstávali a doufali, že škody nebudou tak dramatické, jak meteorologové předvíдали. Tvrdé jádro se denně scházelo v hostinci *Bandrupp*, který patřil starostovi téhož jména, a společně probírali situaci.

KRVAVÁ POMSTA STÍHÁ I NEVINNÉ

Ilustrátorka komiksů Linda se stáhla na ostrov Helgoland v Severním moři, aby unikla bývalému příteli, který ji ustavičně pronásleduje. Bratr jí zajistil útočiště v přítelově domě, ale Linda si je najednou jistá, že tam není sama. Vyděšená vyběhne ven vstříc blížícímu se orkánu, který odřízl ostrov od pevniny. Na pláži objeví mrtvolu. Mrtvý muž má u sebe pánskou tašku, kterou Linda vezme s sebou. Najednou v ní zazvoní mobil, a když ho Linda zvedne, na druhé straně se jí ozve Paul Herzfeld, soudní lékař a specialista na těžké případy. Herzfeld má pádný důvod pro tento telefonát. Při pitvě brutálně znetvořeného ženského těla našel v lebce mrtvoly lístek se jménem své dcery Hannah a číslem mobilu mrtvého muže na Helgolandu. Hannah unesli, proto Herzfeld okamžitě zavolá na nalezené číslo. Linda po delším váhání přijme hovor. Zoufalý soudní lékař požádá mladou ženu, aby udělala obhlídku a pitvu mrtvoly, zda nenajde další indicie. Pro něj je cesta na ostrov pro nepříznivé počasí nemyslitelná. Začíná závod s časem, jde o každou minutu, aby otec stihl zachránit život své dceři.

Strhující psychothriller je prvním společným dílem autora bestsellerů Sebastiana Fitzeka a soudního znalce Michaela Tsokose. Je třeba říci, že jejich spolupráce se mimořádně vydařila – román je od samého začátku napínavý, přináší nečekaná překvapení a zvraty a je neuvěřitelně dynamický. Už od husí kůže nahánějícího prologu je jasné, že půjde do tuhého. Dva hlavní protagonisté, Linda a Paul, se projeví jako silní, vynalézaví a bystří lidé, odhodlaní udělat všechno pro to, aby zastavili zvrácenou hru nebezpečného psychopata.

ISBN 978-80-222-1851-1

9 788022 218511 >

Vydavatel'stvo TATRAN
BELETRIE/Psychothriller
www.nakladatelstvitatran.cz

